

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 93/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Slávia ŠKP Banská Bystrica**, Komenského 475/3, Banská Bystrica, zastúpeného JUDr. Andrejom Staroňom, advokátom, Komenského 3, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 10S/12/2025 z 22. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. novembra 2025 a doplnenou podaním doručeným 8. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ ako občianske združenie založené v súlade so zákonom č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov sa správnu žalobou doručенou správneému súdu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Arbitrážnej komisie Slovenskej basketbalovej asociácie (ďalej len „SBA“ alebo „žalovaný“) z 23. júna 2025, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Hracej komisie žalovaného z 10. júna 2025 o zastavení pretekárskej činnosti do doby úhrady finančných záväzkov v zmysle rozhodnutia z 29. júla 2024 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“), a to v súlade s čl. 9 bodom 9.2 prílohy k Disciplinárnemu poriadku SBA č. 1.

3. K prípustnosti žaloby a jej prieskumu v správnom súdnictve sťažovateľ odkázal okrem iných na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Asan/25/2018 z 10. septembra 2018, ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa prístupu k súdu a základného práva na spravodlivý proces. Argumentoval, že v danom prípade sa sleduje verejný záujem a dosahujú sa ciele žalovaného späté s harmonickým rozvojom športu vo všeobecnosti a napĺňania verejného záujmu v športe, ktorým sú podpora a rozvoj športu mládeže, zabezpečenie prípravy a účasti športovej reprezentácie na významných súťažiach, ochrana integrity športu a podpora zdravého spôsobu života obyvateľstva. Zároveň uviedol, že pokiaľ má basketbalový klub zastavenú pretekársku činnosť, sú zastavené všetky prístupové konania s účasťou daného klubu a trest sa vzťahuje na všetky športové družstvá žalobcu, všetkých jeho hráčov, čo *de facto* úplne paralyzuje žalobcu. Uviedol, že ide jednoznačne o vrchnostenské rozhodnutie žalovaného, ktoré výrazným a zásadným spôsobom zasahuje do práv sťažovateľa takou intenzitou, že sťažovateľovi v podstate úplne znemožňuje vykonávať športovú činnosť.

4. Správny súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím postúpil vec sťažovateľa na rozhodnutie vecne a miestne príslušnému Mestskému súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“). Poukázal na recentné uznesenie kompetenčného senátu najvyššieho súdu a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 18SKomp/7/2024 z 20. novembra 2024 (ďalej len „uznesenie kompetenčného senátu“), v ktorom bola posudzovaná právomoc správnych súdov a civilných súdov vo vzťahu k rozhodnutiam disciplinárnych orgánov športovej organizácie v rámci disciplinárneho konania, čo je totožný prípad s prejednávanou vecou. Kompetenčný senát dospel k záveru, že rozhodovanie disciplinárnych orgánov športovej organizácie podľa § 54 zákona č. 440/2015 Z. z. o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o športe“) nepredstavuje právnym predpisom zverené (vrchnostenské) rozhodovanie o právach, povinnostiach a právom chránených záujmoch iných osôb. Takéto zverenie je nevyhnutným predpokladom, bez ktorého sa právnická osoba (či už je orgánom záujmovej samosprávy alebo nie) nemôže považovať za orgán verejnej správy v zmysle § 4 písm. c) alebo d) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Vo všeobecnosti nemožno povedať, že by športová organizácia konala v disciplinárnom konaní vždy vo verejnom záujme: nie všetka športová činnosť sa vykonáva vo verejnom záujme, čo je zrejmé už z toho, že samotní športovci ju podľa § 4 zákona o športe vykonávajú vo vlastnom záujme (či už ako zárobkovú činnosť, alebo ako záľubu). Podľa kompetenčného senátu je rozhodnutie disciplinárneho orgánu športovej organizácie vydané v rámci vnútornej autonómie tohto subjektu, a nie v oblasti verejnej správy. Vzťah žalobcu a žalovaného je súkromnoprávnym vzťahom, a preto aj spor alebo veci jeho sa týkajúce sú súkromnoprávnymi a prejednávajú a rozhodujú ich súdy v civilnom sporovom procese podľa § 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nejde teda o vec patriacu do správneho súdnictva, o ktorej rozhoduje správny súd. Správny súd dodal, že judikatúra, na ktorú poukazoval sťažovateľ v žalobe, je staršia a bola prekonaná viacerými novšími rozhodnutiami, ako aj samotným uznesením kompetenčného senátu. Závery z uznesenia kompetenčného senátu sú plne aplikovateľné aj na prejednanú vec sťažovateľa, a preto správny súd postúpil vec civilnému súdu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ tvrdí, že neporušil podmienky uvedené v čl. 9 bode 9.2 prílohy č. 1 k Disciplinárnemu poriadku SBA a žalobou napadnuté rozhodnutia boli vydané v rozpore s týmto ustanovením Disciplinárneho poriadku SBA. SBA tak jednoznačne zasiahla do subjektívnych práv sťažovateľa a svojimi rozhodnutiami ho obmedzila vo výkone športovej činnosti ako orgán záujmovej samosprávy, ktorému zákon o športe zveril okrem iného právomoc rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb. Z uvedeného dôvodu je na preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí príslušný správny súd v konaní o všeobecnej správnej žalobe a uznesenie kompetenčného senátu sp. zn. 18SKomp/7/2024 z 20. novembra 2024 nie je možné na vec sťažovateľa aplikovať.

6. Podanou správnu žalobou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia Arbitrážnej komisie SBA a žiadal správny súd, aby napadnuté rozhodnutia zrušil, keďže len týmto spôsobom môže sťažovateľ docieľiť nápravu nezákonného stavu, ktorý ich vydaním nastal. V rámci civilného konania však nie je možné, aby súdy preskúmavali akékoľvek rozhodnutia orgánov verejnej správy či rozhodnutia verejnoprávnej povahy. Správny súd postúpením veci v podstate odmietol preskúmať napadnuté rozhodnutia, čím bolo sťažovateľovi odopreté právo na prístup k súdu a bolo porušené právo na spravodlivý proces. Právnu argumentáciu sťažovateľa potvrdzuje aj výzva mestského súdu z 3. decembra 2025 doručená sťažovateľovi po podaní ústavnej sťažnosti, ktorou súd vyzýva sťažovateľa na späťvzatie žaloby, pretože ju po predbežnom právnom posúdení veci považuje za zjavne nedôvodnú. Dôvodom je, že civilný súd v danej veci nemá bez zákonnej opory možnosť zrušiť napadnuté rozhodnutia žalovaného.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje, aby si sťažovateľ vyberal spôsob ochrany svojho základného práva a orgán verejnej moci, pred ktorým ho uplatní (II. ÚS 147/02).

8. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

9. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom. V prípade nesplnenia tohto postupu platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde.

10. V okolnostiach sťažovateľovej veci je predmetom ústavného prieskumu rozhodnutie o postúpení veci vecne a miestne príslušnému súdu. Ide o rozhodnutie procesnej povahy, ktoré je rozhodnutím o procesnej podmienke súdneho konania.

11. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsah je v zásade zhodný) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né procesným postupom všeobecného súdu vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v CSP alebo v SSP (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Záver o tom, či bolo napadnuté konanie orgánu verejnej moci (v konkrétnostiach konanie všeobecného súdu) spravodlivé ako celok, je závislý od priebehu konania a konečného rozhodnutia. Ústavný súd môže vyhovieť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie práva na spravodlivý proces zásadne iba po zistení, že v dôsledku sťažovateľom tvrdených a ústavným súdom zistených relevantných procesných pochybení všeobecného súdu, ktoré neboli alebo nemohli byť odstránené v konaní o veci samej, bol proces ako celok nespravodlivý, v dôsledku čoho môže byť za nespravodlivý považovaný aj výsledok konania.

12. Pri posúdení, či napadnuté nemeritórne (procesné) rozhodnutie správneho súdu mohlo zakladať porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, ústavný súd vychádza z týchto kritérií: 1. sťažovateľovi bol postupom súdu spôsobený nepriaznivý dôsledok, 2. tento nepriaznivý dôsledok sa vzťahuje na výsledok konania, 3. tento nepriaznivý dôsledok nebolo (nebude) možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

13. Ústavný súd upriamuje pozornosť na aktuálny stav konania vo veci, keď napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté „len“ o tom, do ktorej oblasti výkonu všeobecného súdnictva patrí vec uplatnená sťažovateľom na súde. Aj to nie s konečnou platnosťou, keďže v prípade nesúhlasu mestského súdu s postúpením veci by sa o spornej otázke právomoci mohlo rozhodovať znova. Napadnutým rozhodnutím správny súd rozhodol, že sťažovateľ na základe ním skutkovo vymedzených tvrdení sa vo svojom hmotnoprávnom postavení môže domáhať súdnej ochrany na civilnom súde podľa ustanovení CSP. Ide teda o rozhodnutie o vecnej príslušnosti súdu ako o jednej z procesných podmienok konania, na ktorú je súd povinný prihliadať *ex offio* v každom štádiu konania (§ 40 CSP).

14. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti ústavným súdom v situácii, keď všeobecné súdy zatiaľ neuplatnili svoju právomoc na ochranu základných práv sťažovateľa, t. j. nerozhodli vo veci samej ani o prípadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu civilného súdu, by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016). Po prípadnom rozhodnutí mestského súdu, ktorému bola vec postúpená, sťažovateľ môže podať odvolanie, v ktorom môže namietat' neprávomoc civilných súdov [§ 365 ods. 1 písm. a) v spojení s § 161 ods. 1 CSP], a následne môže aj v dovolacom konaní namietat' nedostatok právomoci civilného súdu podľa § 420 písm. a) CSP. Právomoci ústavného súdu v tomto štádiu posudzovaného konania predchádza právomoc mestského

súdu (eventuálne po jeho nepriaznivom rozhodnutí a prípadnom uplatnení opravných prostriedkov aj právomoc krajského súdu a najvyššieho súdu).

15. Aj keď sťažovateľ polemizuje so závermi rozhodnutia kompetenčného senátu, z ktorého správny súd vychádzal a ktorým sú súdy a orgány verejnej moci viazané (§ 11 ods. 1 druhá veta CSP), vzhľadom na sťažovateľom vymedzený rozsah ústavnej sťažnosti a predmet konania, ústavný súd sa ním nemohol zaoberať. Pokiaľ sťažovateľ spochybňuje totožnosť jeho veci s vecou, ktorú rozhodoval kompetenčný senát, aj táto námietka môže byť predmetom autonómneho posúdenia civilných súdov v konaniach o opravných prostriedkoch. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rozsiahlo argumentuje v prospech záveru o verejnoprávnej povahe vzťahu medzi ním a SBA. Aj túto otázku môžu posúdiť súdy v civilnom sporovom konaní po tom, keď vyhodnotia, či vec sťažovateľa je totožná s vecou posudzovanou kompetenčným senátom.

16. Na sťažovateľom namietaný rozpor uznesenia kompetenčného senátu so skoršími rozhodnutiami najvyššieho súdu o otázkach rozhraničenia právomoci medzi civilným a správnym súdnictvom správny súd odpovedal udržateľným spôsobom, že rozhodnutie kompetenčného senátu je z neskoršieho obdobia, a teda sťažovateľom preferovanú staršiu judikatúru prekonáva. Kompetenčný senát je určený práve na to, aby spory o právomoc rozhodoval, a preto ho treba uprednostniť pred inými rozhodnutiami, ktorých pôvodcom nebol kompetenčný senát.

17. Aj formulovanú námietku odňatia práva na prístup k súdu (odopretia spravodlivosti) z dôvodu, že po postúpení veci do sústavy civilného súdnictva nebude sťažovateľova žaloba prejednatelná, lebo civilné súdy nemajú právomoc zrušiť napadnuté rozhodnutia žalovaného, sťažovateľ bude mať možnosť uplatniť v rámci rozhodovania o opravných prostriedkoch v civilnom sporovom konaní.

18. Vzhľadom na uvedené dôvody je ústavná sťažnosť neprípustná a ako takú ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol bez toho, aby sa ňou meritórne zaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu